

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudcem Tomášem Kocourkem v právní věci

žalobkyně: **K. T.**, narozena X,
státní příslušnice X,
trvale bytem X

zastoupena advokátem JUDr. Petrem Novotným,
se sídlem Archangelská 1, Praha,

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
se sídlem Olšanská 2, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 10. 2019, čj. CPR-33102-7/ČJ-2018-930310-V234,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 8. 11. 2019 žalobkyně napadá shora označené rozhodnutí, kterým žalovaná zamítla její odvolání a potvrdila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 21. 9. 2018, čj. KRPS-146289-30/ČJ-2018-010026. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně bylo žalobkyni uloženo podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“),

správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou jí nelze umožnit vstup na území států Evropské unie, v délce 1 roku.

2. Dle žalované správní orgán I. stupně správně podřadil posuzovaný případ pod § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců, neboť bylo v řízení prokázáno, že žalobkyně v České republice vykonávala asi tři týdny práci od dubna 2018 do 11. 5. 2018, ačkoli nedisponovala žádným povolením k zaměstnání na území České republiky. Správní orgán I. stupně si vyžádal závazné stanovisko Ministerstva vnitra, podle něhož zde není překážka vycestování, a ministr vnitra jej následně potvrdil. K odvolacím námitkám žalovaná uvedla, že má za to, že se správní orgán I. stupně dostatečně zabýval otázkou přiměřenosti rozhodnutí ve smyslu § 119a odst. 2 a § 174a zákona o pobytu cizinců. Uložit správní vyhoštění žalobkyni je povinností správního orgánu přímo navazující na zjištění, že naplnila příslušnou skutkovou podstatu, nedojde-li k závěru, že by to bylo nepřiměřené. To se v dané věci nestalo. Uložení správního vyhoštění po dobu jednoho roku je přiměřené vzhledem k okolnostem případu.

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

3. Žalobkyně nejprve namítla, že žalovaná nedostatečně zjistila skutkový stav, jak jí to ukládá § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a dále si neopatřila dostatečné podklady pro své rozhodnutí ve smyslu § 50 odst. 2 správního řádu.
4. Žalobkyně konstatovala, že se nedopustila nelegálního výkonu zaměstnání, neboť prokazatelně disponuje platným pracovním povolením ze dne 1. 3. 2018 vydaným Úřadem práce České republiky (krajskou pobočkou v P.) na období od 1. 4. do 29. 6. 2018 pro pozici d. v oblasti v. b. v Ch. Na místě kontroly se nacházela z vůle svého zaměstnavatele společnosti K. s. r. o. (dále také jen „K.“). Tato společnost spolupracuje se společností Č. ch. s. r. o. (dále také jen „Č. ch.“) na základě smlouvy o spolupráci. Kontrola žalobkyně přitom byla provedena dne 11. 5. 2018 u společnosti Č. ch.
5. Žalobkyně dále nesouhlasí se závazným stanoviskem Ministerstva vnitra ze dne 3. 12. 2018, neboť na v. U. neustále probíhá válečný konflikt (srov. zprávu o zemi původu). Žalovaná tak porušila § 2 odst. 1, 2 a 3 správního řádu.
6. Žalobkyně má za to, že nebyly splněny podmínky pro vydání napadeného rozhodnutí podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 a § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců.
7. Žalovaná ve stručném vyjádření k žalobě po posouzení žalobních námitek odkázala na rozhodnutí správních orgánů obou stupňů a spisový materiál. Má za to, že v daném případě postupovala v souladu s právními předpisy, proto navrhla zamítnutí žaloby.
8. Soud rozhodl o žalobě v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť oba účastníci vyslovili s tímto postupem souhlas.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

9. Soud ověřil, že žaloba byla podána osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Žaloba byla podána ve lhůtě dle § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Žaloba je tedy věcně projednatelná.

10. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

11. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 11. 5. 2018 byla žalobkyně kontrolována hlídkou Policie České republiky v rámci akce „CH.“ během výkonu práce ve společnosti Č. ch. v obci H. u V. Při kontrole žalobkyně předložila cestovní doklad, v němž bylo vyznačeno vízum typu C, vydané Českou republikou a platné pro státy Schengenu v době od 1. 4. 2018 do 14. 7. 2018, které žalobkyni opravňuje k pobytu na dobu 90 dnů. Toto vízum ji však neopravňuje k výkonu pracovní činnosti bez platného pracovního povolení. Žalobkyně pracovala na p., kde se pěstuje ch.
12. Na základě výše uvedeného bylo s žalobkyní ještě týž den zahájeno řízení ve věci správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců. V průběhu svého výslechu za účasti tlumočnice r. jazyka žalobkyně uvedla, že je vdaná a bezdětná. V místě jejího bydliště (Ž. o.) není válečný konflikt ani žádné jiné problémy. Bydlí společně s rodiči v rodinném domě. Do České republiky přicestovala přímo z U. společně s manželem dne 22. 4. 2018 za účelem práce. Přicestovali na základě pozvání od společnosti K., s níž se domluvili již na U. Prostředník této společnosti je odvezl z M. do Ch., kde pro ně nebyla práce. Následně jim prostředník našel práci v H. u V. na p. s ch. a sdělil jim, že zde můžou pracovat na toto povolení. Žalobkyně neví, pro jakou společnost na p. pracovala. Se společnostmi Č. ch. a K. nepodepisovala žádné dokumenty, pracovala jen na základě ústní dohody. Je si vědoma, že v České republice může pracovat jen na základě platného povolení k zaměstnání. Na p. sbírala ch., pracovala zde tři týdny a chtěla pracovat ještě dva měsíce. Žalobkyně nedostala za práci zaplacení, slíbili jí hodinovou mzdu 90-100 Kč. Peníze měla dostat od prostředníka. Práci jí přiděloval a kontroloval R., jenž také vedl docházku na pracovišti. Pracovní dobu měli od pondělí do soboty od 7 do 18 hod. Rodina žalobkyně je na U., s manželem sem přijeli za výdělkem. V České republice nemá žádné kulturní či společenské vazby, závazky či pohledávky. Správní vyhoštění nebude mít žádný vliv na její soukromý a rodinný život. Disponuje finančními prostředky pro návrat na U. Neví o žádné překážce, která by bránila vycestování. Chce vycestovat zpět na U. Téhož dne byla žalobkyně vyrozuměna, že není možné vydat rozhodnutí o správním vyhoštění ve lhůtě sedmi dnů.
13. V průběhu řízení nebyly předloženy žádné listiny týkající se výkonu práce žalobkyně.
14. Za účelem náležitého zjištění skutkového stavu se správní orgán I. stupně obrátil na Úřad práce České republiky (krajská pobočka v P.) s dotazem, zda bylo žalobkyni vydáno povolení k zaměstnání na území České republiky. Ten potvrdil, že žalobkyni

- bylo dne 1. 3. 2018 Úřadem práce České republiky, krajskou pobočkou v P., kontaktním pracovištěm Ch., vydáno povolení k zaměstnání podle § 92 odst. 1 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), u zaměstnavatele K. pro druh práce d. v oblasti v. b. v okrese Ch. na dobu od 1. 4. do 29. 6. 2018.
15. K posouzení existence možných překážek pro vycestování žalobkyně do země původu si správní orgán I. stupně vyžádal od Ministerstva vnitra závazné stanovisko ve smyslu § 120a zákona o pobytu cizinců, z něž plyne, že vycestování žalobkyně je možné. Ministerstvo v závazném stanovisku uvedlo zprávu o zemi původu, z které při posuzování možnosti vycestování vycházelo. Z ní vyplynulo, že bezpečnostní situace v zemi původu žalobkyně, konkrétně v Ž. o., je v současné době natolik uspokojivá, že umožňuje bezpečný návrat žalobkyně.
16. Od 14. 5. 2018 byla žalobkyně zastoupena v řízení advokátem. Dne 10. 6. 2018 vyrozuměl správní orgán I. stupně zástupce žalobkyně o tom, že ukončil shromažďování podkladů pro rozhodnutí ve věci správního vyhoštění. Poučil ho o procesních právech dle § 36 správního řádu a o tom, že právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí může žalobkyně využít ve lhůtě 5 dnů. Žalobkyně svého práva seznámit se s podklady rozhodnutí využila dne 20. 6. 2018. Ve vyjádření ze dne 10. 7. 2018 uvedla obdobně jako v žalobě, že v době kontroly pracovala legálně. Společnost K. jakožto zaměstnavatel ji vyslal na pracovní cestu ke společnosti Č. ch. Dne 27. 7. 2018 správní orgán I. stupně uložil povinnost společnosti K., aby mu předložila listinu upravující vztah se společností Č. ch., pracovní smlouvu uzavřenou s žalobkyní a cestovní příkaz, jímž byla žalobkyně vyslána ke společnosti Č. ch. Z vyjádření společnosti K. pak plyne, že se společností Č. ch. neuzavřela žádnou smlouvu a nijak s ní nespolupracovala. Žalobkyně sice měla povolení k práci pro společnost K., ale do práce nenastoupila, nebyla zde tedy zaměstnána. Dne 21. 8. 2018 vyrozuměl správní orgán I. stupně zástupce žalobkyně o tom, že ukončil shromažďování podkladů pro rozhodnutí ve věci správního vyhoštění s tím, že žalobkyně má právo vyjádřit se k nim ve lhůtě 5 dnů. Žalobkyně jen zopakovala své tvrzení, že práci vykonávala legálně.
17. Správní orgán I. stupně vydal dne 21. 9. 2018 rozhodnutí čj. KRPS-146298-30/ČJ-2018-010026, kterým uložil žalobkyni podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců správní vyhoštění a dobu, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, stanovil v délce 1 roku. Správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí mimo jiné uvedl, že v řízení bylo spolehlivě prokázáno, že žalobkyně pracovala u společnosti Č. ch. bez povolení, neboť povolení k výkonu práce, kterým disponovala, bylo určeno na práci u jiného zaměstnavatele a na odlišný druh práce. Tato skutečnost byla ověřena u Úřadu práce České republiky. Na žalobkyni se nevztahuje žádná z výjimek podle § 98 a § 98a zákona o zaměstnanosti. Ke společnosti K. nenastoupila do práce, nebyla tedy touto společností ani vyslána na pracovní cestu. Správní vyhoštění nelze považovat za nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života žalobkyně, neboť vzhledem k délce pobytu v České republice nemohla navázat žádné společenské ani kulturní vazby, sama uvedla, že se může vrátit na U., kde žije ve společné domácnosti s manželem. Žalobkyně neuvedla žádnou překážku, která by jí v návratu bránila. Doba, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území České republiky, byla

stanovena na spodní hranici, přičemž bylo zohledněno, že žalobkyně vykonávala nelegální práci po krátkou dobu a nedopustila se žádného jiného protiprávního jednání.

18. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podala žalobkyně prostřednictvím svého zástupce odvolání, v němž uplatnila obdobné odvolací námitky jako v žalobě, jejíž obsah je zrekapitulován výše. Žalobkyně v průběhu odvolacího řízení žádné důkazní návrhy nevznesla.
19. Žalovaná vzhledem k obsahu odvolacích námitek požádala Ministerstvo vnitra o přezkoumání jeho závazného stanoviska; ministr vnitra závazným stanoviskem ze dne 3. 12. 2018 potvrdil závazné stanovisko ze dne 8. 6. 2018. Zopakoval s odkazem na aktuální zprávy o zemi původu, že žalobkyni v místě jejího bydliště nehrozí žádná újma. Zástupce žalobkyně byl dne 23. 8. 2019 vyrozuměn o shromáždění podkladů pro vydání rozhodnutí, byla mu poskytnuta lhůta 5 dnů pro vyjádření k podkladům. Žalobkyně ve vyjádření ze dne 23. 9. 2019 odmítla závěry stanoviska ministra vnitra ze dne 3. 12. 2018.
20. Žalovaná vydala dne 24. 10. 2019 žalobou napadené rozhodnutí.

Posouzení žalobních bodů

21. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 30. 7. 2019, policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.
22. Podle § 178b odst. 1 zákona o pobytu cizinců se zaměstnáním pro účely tohoto zákona rozumí výkon činnosti, ke které cizinec potřebuje povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu nebo modrou kartu. Za zaměstnání se rovněž považuje plnění úkolů vyplývajících z předmětu činnosti právnické osoby zajišťovaných společníkem, statutárním orgánem nebo členem statutárního nebo jiného orgánu obchodní společnosti pro obchodní společnost nebo členem družstva nebo členem statutárního nebo jiného orgánu družstva pro družstvo.
23. Podle § 89 odst. 1 a 2 zákona o zaměstnanosti může být cizinec přijat do zaměstnání a zaměstnáván, je-li držitelem platné zaměstnanecké karty, karty vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modré karty, pokud tento zákon nestanoví jinak. Cizinec může být dále přijat do zaměstnání a zaměstnáván, má-li platné povolení k zaměstnání vydané krajskou pobočkou Úřadu práce a platné oprávnění k pobytu na území České republiky.
24. Podle § 92 odst. 1 zákona o zaměstnanosti vydá krajská pobočka Úřadu práce povolení k zaměstnání za podmínek, že se jedná o
 - a) oznámené volné pracovní místo (§ 86) a

b) volné pracovní místo nelze s ohledem na požadovanou kvalifikaci nebo nedostatek volných pracovních sil obsadit jinak; splnění této podmínky se nevyžaduje při vydání povolení k zaměstnání podle § 95 a 97.

25. Podle § 93 zákona o zaměstnanosti může být cizinec, který je držitelem modré karty, zaměstnanecké karty, karty vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo mu bylo vydáno povolení k zaměstnání, zaměstnavatelem vyslán na pracovní cestu podle § 42 zákoníku práce, jestliže to odpovídá povaze jím vykonávané práce, pro kterou byla udělena modrá karta, zaměstnanecká karta, karta vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo povolení k zaměstnání.
26. Stěžejní námitku žalobkyně týkající se legálnosti výkonu práce pro společnost Č. ch. soud shledal jako nedůvodnou. Je nesporné, že žalobkyně v době kontroly disponovala povolením k zaměstnání. Předmětem sporu ovšem je právní kvalifikace výkonu práce pro společnost Č. ch., tj. otázka, zda lze na tuto činnost nahlížet jako na práci bez povolení k zaměstnání, a jsou tak splněny podmínky pro vyhoštění ve smyslu § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců. Úřad práce v průběhu správního řízení potvrdil, že předmětné povolení bylo žalobkyni vydáno podle § 92 odst. 1 zákona o zaměstnanosti pro společnost K. jakožto zaměstnavatele, jako místo výkonu práce byl uveden okres Ch. a pro tuto společnost měla vykonávat práci jako d. v oblasti v. b. V době provádění pobytové kontroly bylo povolení platné. Žalobkyně však byla kontrolována v obci H. u V. v okrese M., jak sbírá ú. ch. na p. společnosti Č. ch. Nic z toho tedy neodpovídá údajům uvedeným v předmětném povolení. Žalobkyně tedy předně vykonávala práci na jiném místě, než stanovilo povolení. To by samo o sobě ještě neznamenalo, že žalobkyně vykonávala práci nelegálně. Podle ustálené judikatury totiž může být cizinec disponující tímto druhem povolení vyslán k práci k jinému zaměstnavateli na jiné místo výkonu práce (srov. rozsudky Krajského soudu v Praze ze dne 6. 2. 2013, čj. 44 A 31/2012 – 50, a NSS ze dne 25. 7. 2013, čj. 9 As 48/2013 – 46).
27. Žalobkyně vypověděla, že práci v České republice jí měla zajistit společnost K. Po svém příjezdu však zjistila, že tato společnost pro ni žádnou práci nemá, a na místo toho jí prostředník ze společnosti K. našel práci ve společnosti Č. ch. Teprve následně zástupce žalobkyně opakovaně tvrdil, stejně jako v projednávané žalobě, že žalobkyně byla společností K. vyslána na pracovní cestu ke společnosti Č. ch. Z obsahu správního spisu se podává, že žalovaná na toto tvrzení adekvátně reagovala, neboť se s dotazem obrátila právě na společnost K. Ta potvrdila, že žalobkyně u ní zaměstnána vůbec nebyla, a proto ji také nemohla vyslat na pracovní cestu. Žalobkyně sama nepředložila žádnou listinu, která by vyslání prokázala, tj. kromě jejího tvrzení v obsahu spisu nic nenásvědčuje tomu, že byla opravdu vyslána na pracovní cestu.
28. I kdyby soud vzal skutečnost vyslání za prokázanou, nemohlo by to vést k závěru, že žalobkyně legálně vykonávala práci u společnosti Č. ch. Vývojem a rozbořem právní úpravy povolování zaměstnání cizinců, včetně inspirujících zdrojů této právní úpravy [zásady Rezoluce Rady ze dne 20. června 1994 o omezeních týkajících se přijímání státních příslušníků třetích zemí na území členských států za účelem zaměstnávání (úř. věst. C 274 z 19. 9. 1996, str. 3)] a samotnými podmínkami pro vydání povolení k zaměstnání se podrobně zabýval NSS v rozsudku ze dne 14. 12. 2011, čj. 6 Ads 139/2011 – 82. Z tohoto rozsudku mj. plyne, že přístup k zaměstnávání cizinců (s

výjimkou vysoce kvalifikovaných zaměstnanců) v rámci Evropské unie je vzhledem k vysoké míře nezaměstnanosti v jejích členských státech poměrně restriktivní. Tento trend přitom sleduje i česká právní úprava.

29. Předpoklady pro vydání povolení k zaměstnání stanoví § 92 odst. 1 zákona o zaměstnanosti, podle něž může být toto povolení vydáno, jestliže se jedná o a) oznámené volné pracovní místo (§ 86) a b) volné pracovní místo nelze s ohledem na požadovanou kvalifikaci nebo nedostatek volných pracovních sil obsadit jinak; splnění této podmínky se nevyžaduje při vydání povolení k zaměstnání podle § 95 a 97. Úřad práce měl zřejmě za to, že zákonné podmínky byly splněny, a povolení žalobkyni vydal. Povolení samo pak musí obsahovat konkrétní údaje, jež byly pro účely jeho vydání hodnoceny v intencích § 92 odst. 1 zákona o zaměstnanosti, mimo jiné místo výkonu práce, druh práce a identifikační údaje zaměstnavatele, u něhož bude cizinec vykonávat zaměstnání [§ 92 odst. 3 písm. b), c) a d) zákona o zaměstnanosti]. Dokladem toho, že uvedení těchto informací není samoučelné, je § 100 odst. 2 zákona o zaměstnanosti, podle něž odejme Úřad práce toto povolení, jestliže zaměstnání je vykonáváno v rozporu s vydaným povolením k zaměstnání, s výjimkou výkonu jiné práce v důsledku převedení podle § 41 odst. 1 písm. c) zákoníku práce, vyslání na pracovní cestu podle § 93 nebo jestliže bylo povolení k zaměstnání vydáno na základě nepravdivých údajů. Citované ustanovení uvádí jako jednu z výjimek vyslání na pracovní cestu podle § 93 zákona o zaměstnanosti, jenž upřesňuje, jaké další podmínky musí být splněny u takového vyslání. Podle něj může být cizinec, kterému bylo vydáno povolení k zaměstnání, zaměstnavatelem vyslán na pracovní cestu podle § 42 zákoníku práce, jestliže to odpovídá povaze jím vykonávané práce, pro kterou mu bylo uděleno povolení k zaměstnání. Zásadní změnu vykonávané práce je tedy podle této úpravy třeba považovat za porušení podmínek pracovního povolení, pro které lze vydané pracovní povolení odejmout. Výkon takové práce by rovněž byl prací nelegální ve smyslu § 5 písm. e) bodu 2 zákona o zaměstnanosti a byl by také zaměstnáním bez povolení k zaměstnání ve smyslu § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců.
30. V daném případě měla být žalobkyně údajně vyslána zaměstnavatelem, pro něž podle povolení měla vykonávat práci jakožto d. v oblasti v. b., ke s. ú. ch. na p. pro společnost Č. ch. Povaha těchto prací je naprosto odlišná. Ve světle výše uvedené právní úpravy tedy není pochyb o tom, že žalobkyně vykonávala práci v rozporu s pracovním povolením, tudíž nelegálně, nehledě na to, že vůbec neprokázala, že byla skutečně vyslána na pracovní cestu. Žalobní bod je nedůvodný.
31. K námitce žalobkyně, že žalovaná nedostatečně zjistila skutkový stav a neopatřila dostatečné podklady pro své rozhodnutí, a ostatním obecným námitkám odkazujícím na ustanovení správního řádu uvádí soud následující. Žalovaná při svém rozhodování vycházela z řady podkladů, které jsou součástí správního spisu. Těmito podklady jsou rozhodnutí správního orgánu I. stupně, odvolání proti tomuto rozhodnutí, oznámení o zahájení správního řízení, protokol o výsledku žalobkyně, závazná stanoviska Ministerstva vnitra (včetně zpráv o zemi původu), spisový materiál správního orgánu I. stupně a lustrace v informačních systémech. Podle soudu byl na základě těchto podkladů zjištěn stav věci dostatečně. Soud má za to, že skutkový stav byl zjištěn v nezbytném rozsahu, neboť žalovaná se zabývala všemi relevantními okolnostmi pro rozhodnutí ve věci, jak dokládá obsah správního spisu. Žalobkyně ve své námitce nijak

nespecifikuje, v čem (v jakém konkrétním skutkovém aspektu) spatřuje nedostatky zjištěného skutkového stavu, ani nezpochybňuje žádný z podkladů pro vydání rozhodnutí. V této obecné rovině proto soud dospěl k závěru, že ze strany správních orgánů byly opatřeny dostatečné podklady, v nichž měl zjištěný stav věci potřebnou oporu, přičemž žalovaný přihlédl ke všem skutečnostem, které v řízení vyšly najevo. Z obsahu spisu nevyplynula žádná skutečnost svědčící ve prospěch žalobkyně, kterou by správní orgány opomenuly zohlednit, žalobkyně pak žádnou takovou konkrétní skutečnost neoznačila, ve svých námitkách setrvala jen v naprosto obecné rovině. Není přitom na soudu, aby namísto žalobkyně dohledával jednotlivé nezákonnosti, resp. vady řízení, jinak by přestal být nestranným orgánem povoláním k rozhodnutí sporu a stal se advokátem žalobkyně.

32. Soud se neztotožnil ani s námitkou žalobkyně týkající se závazného stanoviska, již zjevně mířila na § 179 zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně sama vypověděla, že bydlí společně se svou rodinou v Ž. o. již 23 let, přičemž tato oblast nikdy nebyla zasažena válečným konfliktem či jinými problémy. V žalobě dále uvedla, že konflikt soustředěný v D. a L. o. má neblahý dopad na celé území U. Přitom z informace Ministerstva vnitra ze dne 14. 9. 2018 plyne, že situace ve dvou uvedených oblastech je stále vyhrocená, avšak v ostatních částech U. je bezpečnostní situace klidná. Podle vládních i nevládních výročních zpráv nedocházelo ani v letech 2017-2018 k bezpečnostním incidentům v žádné z u. oblastí mimo D. a L. o. Bydliště žalobkyně se nachází v Ž. o. vzdálené asi 900 km z. od dvou zmíněných oblastí. Tato oblast je pod kontrolou u. ústřední vlády a nedocházelo zde k žádným bezpečnostním incidentům. Soud tedy souhlasí se závěry závazných stanovisek, podle nichž je návrat žalobkyně možný, neboť v místě jejího bydliště jí zcela jistě žádné nebezpečí nehrozí. Závazná stanoviska, o něž správní orgány opřely rozhodnutí o vyhoštění, jsou zákonná. Žalobní bod je nedůvodný.
33. Žalobkyně konečně namítla, že nebyly splněny podmínky pro vydání napadeného rozhodnutí podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, aniž by jakkoliv vyargumentovala, co jí k tomuto závěru vedlo. Jak soud výše rozebral, byly splněny podmínky pro vydání napadeného rozhodnutí podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců. Doba k vycestování byla stanovena v rámci zákonného rozmezí dle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Pakliže žalobkyně svou námitku nijak nerozvedla, soud již nemá co dodat, neboť nemůže nahrazovat její procesní aktivitu a stát se jejím advokátem (rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008 – 78).

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

34. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
35. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch. Žalované soud náhradu nákladů nepřiznal, neboť jí nevznikly náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 18. prosince 2019

Tomáš Kocourek, v. r.
soudce